

DE **STER**

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Daarom, hoe kostelijk zijn mij, o God, uwe gedachten! hoe machtig vele zijn hare sommen! Zoude ik ze tellen? harer is meer dan des zands.

DAVID.

1 Juli 1914.

No. 13

19e Jaargang.

IN DEN MOND DER GETUIGEN,

(vervolg van blz. 184.)

Niet een hunner aarzelde; niemand hunner verzwakte; niet een hunner heette dat getuigenis een leugen, beiden, wijl in de Kerk, en wijl daarbuiten. En zoo als de drie getrouw waren tot het laatste, zoo eveneens waren de acht.

Christian Whitmer stierf den 27sten November, 1835, in volle gemeenschap met de Kerk. Jacob Whitmer scheidde zich van de Kerk af in 1838, en stierf op 21 April, 1856, zonder tot haar te zijn teruggekeerd. Peter Whitmer, Jr., stierf 2 September, in volle gemeenschap met de Kerk. John Whitmer werd den tienden Maart, 1838, van de Kerk afgesneden. Hij stierf buiten de Kerk op 11 Juli, 1878. Hiram Page scheidde zich van de Kerk af in 1838. Hij ook stierf buiten het geloof, op 12 Augustus, 1852. Joseph Smith, Sr., stierf in volle gemeenschap met de Kerk op 14 September, 1840. Hyrum Smith viel als een martelaar in de zaak der waarheid, 27 Juni, 1844. Samuel Harrison Smith stierf 13 Juli, 1844, in volle gemeenschap met de Kerk.

Drie van de acht getuigen verlieten de Kerk, en stierven buiten haar. Het is een opmerkenwaardig feit echter, dat niet alleen de vijf welke trouw aan de Kerk bleven, maar ook de andere drie eveneens, trouw bleven aan de getuigenis die zij gegeven hadden van het Boek van Mormon. Niemand hunner heeft ooit één woord ontkend van dat getuigenis. De meesten hunner overleefden den Profeet vele jaren lang. Welken invloed hij ook over hen gedurende zijn leven gehad mocht hebben, dat toch verviel zeer zekerlijk bij zijnen dood. Maar na zijnen dood zoowel als gedurende zijn leven, stonden deze acht getuigen pal in hunne bewering dat zij de platen van het „Boek van Mormon” gezien hadden, en dat zij ze hadden onderzocht. Geene mate van vervolging deed hen ooit afdwalen van deze directe waar-

heid. Geene mate van verleiding ooit verwon hen tot eene ontkenning van het getuigenis. Die eene waarheid was zoodanig in hunne geïmoederen doorgedrongen, dat zij dezelve nimmer konden ontkennen. En elk hunner, als zijne beurt kwam om den grimmigen Dood te ontmoeten, getuigde tot het laatste toe dat wat hij had gezegd, en bevestigd zóó lang, inderdaad waarheid was.

De getuigenis van de elf getuigen is nimmer verbroken geworden. Deze getuigenissen kunnen nimmer verbroken worden. In de wijsheid des Heeren zijn de getuigenissen versterkt geworden door de vele gebreken geopenbaard in het leven der getuigen. Door hun leven en hun verslag geven zij getuigenis, niet alleen van de waarheid van het „Boek van Mormon” en de werkelijkheid van de visioenen die het werk der laatste dagen inleidden, maar eveneens van de waarheid van hun eigen getuigenissen. Het is inderdaad opmerkenswaardig dat de drie bijzondere getuigen van het „Boek van Mormon” vervreemd geraakten van de Kerk, en dat drie van de acht — tezamen zes van de elf makende — de Kerk verzaakten. De getuigenissen van hen die de Kerk verlieten waren sterker gemaakt door hnn afval. Was er eene misleiding geweest, of was er fraude gepleegd met betrekking tot de herstelling, deze mannen zouden zulks geopenbaard hebben. Niet één van de getuigen die afvallig werden, waren geparenteerd aan Joseph Smith. In hunne positiën als afvalligen, daarom, voegden zij getuigenis toe aan hunne eigene getuigenissen, zoowel als aan de Goddelijke autoriteit van den Profeet Joseph Smith. Zelfs in het geval van deze getuigen zelven, kan het met verzekering opnieuw bevestigd worden, dat niet een enkele belangrijke stap genomen is geworden in het progres der herstelling zonder bevestigend getuigenis, of buiten de tegenwoordigheid van getuigen”.

Tot zoover onzen geleerden Dr. Widtsoe. Wij hebben hier weinig meer aan toe te voegen. Een en ander is dunkt ons, duidelijk genoeg geweest. Geen onzer tegenstanders kan met bewijzen komen dat het Boek van Mormon een verdichtselsel zoude zijn geweest. De Heer zegt in een ander gedeelte van Zijn woord, dat alle waarheid in den mond van drie getuigen zal bestaan. Hier nu hebben wij niet drie getuigen, maar elf, die hunne namen aan de wereld hebben gegeven om daarmee getuigenis af te leggen van de waarheid der openende tooneelen der herstelling van het glorievolle evangelie in de laatste dagen.

Bovendien is daar nog een ander getuigenis, waard om ten slotte nog even de aandacht te worden gegeven. In het laatste hoofdstuk van het bewuste boek, geschreven door den laatsten telg uit het huis van Nephi, dezelfde persoonlijkheid wien het voorrecht was voorbehouden in latere eeuwen aan Joseph van de negentiende eeuw het verslag in handen te leggen, — lezen wij de volgende verzen:

„Ziet, ik wil u vermanen, dat wanneer gij deze dingen zult lezen,

indien het in Gods wijsheid besloten is, dat gij ze zult lezen, dat gij u zult herinneren hoe barmhartig de Heere geweest is jegens de menschen kinderen, van de schepping van Adam af tot op den tijd dat gij deze dingen zult ontvangen, en die in uwe harten overwegen. Wanneer gij deze dingen zult ontvangen zou ik u willen vermanen, dat gij God, den eeuwigen Vader, in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voornemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal Hij de waarheid ervan aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes. Door de macht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten. Wat goed is, is recht en waarachtig; daarom niets dat goed is verloochent den Christus, maar erkent dat Hij is."

De waarheid van deze vermaning is bevestigd geworden aan de harten van duizenden hunner die zoodanig het Boek van Mormon hebben gelezen, en hunne getuigenis, eveneens der wereld gegeven, zal tot in eeuwigheid pal staan tegenover hen die van 's Heeren woorden tot Zijne westersche kudde eene bespottung denken te kunnen maken. Nephi, de zoon van Lehi, zegt tot zijne broederen, in profetischen blik vooruit ziende wat er in de verre toekomst te gebeuren stond, „Weet gij niet, dat er meer natiën zijn dan eene? Weet gij niet, dat Ik, de Heere, uw God, alle menschen geschapen heb, en dat Ik mij degenen herinner die op de eilanden der zee zijn, en dat Ik regeer boven in de hemelen, en beneden op de aarde, en Ik mijn woord voortbreng tot de kinderen der menschen, ja, tot alle natiën der aarde? Waarom murmureert gij? Opdat gij meer van mijn woord zult ontvangen? Weet gij niet, dat de getuigenissen van twee natiën getuigen voor u zijn, dat Ik God ben, dat Ik mij de eene natie zoowel als de andere herinner? Daarom spreek Ik dezelfde woorden tot de eene natie als tot de andere. En wanneer de twee natiën vereenigd zullen worden, zullen de getuigenissen der twee natiën alzoo tezamen vereenigd worden. En dit doe Ik, opdat Ik aan velen kan bewijzen, dat Ik dezelfde ben, gisteren, heden, en voor eeuwig; en dat Ik mijne woorden voortbreng naar mijn welbehagen. En omreden Ik één woord gesproken heb, behoeft gij niet te denken dat Ik geen andere kan spreken, want mijn werk is nog niet geëindigd, noch kan het zijn tot het einde van den mensch; noch vanaf dien tijd tot in eeuwigheid."

Niemand is in staat eene zaak te beoordeelen wanneer zijn eigen hart niet zuiver is; dikwijls zijn wij zóó zeer met vooroordeel vervuld, of hebben een „balk in ons eigen oog" dat wij niet bekwaam zijn juiste en rechtvaardige besluiten te nemen.

„EEN KLEIN KIND ZAL HEN LEIDEN.”

door

NEPHI ANDERSON.

I

De baby was zeer ziek. De dokter, een uur geleden vertrokken, had gezegd dat hij er niets meer voor kon doen; 't kon leven blijven, en ook kon het de een of andere tijd zijne moeder volgen naar de geestenwereld. Edith hield het in haar schoot, en zag neer op het arme zwakke, en smalle gezichtje, zich over de kleinheid en broosheid ervan verwonderende, en tevens zich afvragende wat zij nog meer voor haar klein broertje kon doen.

't Kleintjes moeder was gestorven toen hij ter wereld was gekomen, nu ongeveer twee weken geleden. De vader, een zeeman, was weg, ver weg aan de andere zij der wereld, en zou in maanden nog niet thuis komen. Er waren dus enkel haar achtjarig zusje Jennie, zij zelve, en baby — en baby, klaarblijkelijk, zou het niet lang meer maken.

Het was tien uur in den avond. Jennie was vast in slaap in haar bed in den hoek. Terwijl de oudere zuster met het kleintje op haar schoot zat, gevoelde zij zich eenzaam en ziek naar het hart. Pijn en moeheid gevoelde zij in haar leden, en zij had in slaap kunnen vallen waar zij zat, niettegenstaande het stervend kind op haar schoot; zij dwong zich zelve echter weerstand te bieden. De laatste maand lang had zij onder hooge druk geleefd. Gedurende moeders ziekte had zij gewaakt en gewerkt, en sedert dien had zij voor het kleintje gezorgd. Wat meer kon ze nog doen? Haar oog hing met verlangende blikken aan het kind.

„Gij zoet klein ding, gezegend ben je!” fluisterde ze. „Moeder heeft mij je gegeven om te houden en op te passen, en ik doe het beste wat ik kan. Wat meer kan ik nog doen? Wat — ik heb niet — en moeder vroeg mij dat — ik heb het vergeten! En misschien is het nu te laat. O kleintje! O moeder!”

Het jonge meisje verrees, en droeg de baby naar het bed in den hoek. Zacht schudde zij haar zusje die, ontwakende, haar oogen wreef.

„Jennie, wordt wakker! wordt wakker! Jij moet een oogenblik op baby passen, terwijl ik naar den dominé vlieg. Hier, ben je wakker? Laat hem bij je liggen. Ik ben gauw weerom.”

Ze deed het kleine meisje in bed opzitten, en pakte de kleeren goed om haar heen; dan zette ze het kleintje naast haar, waar ze veilig zou wezen. Verder sloeg ze een doek om haar eigen hoofd, en haaste zich naar buiten.

Een koude druilende regen viel naar beneden, en de steenen van het plaveisel waren met modder beslijkt. De lichten in de winkels waren uitgedaan, en de gaslampen op de hoeken waren slechts wazige

toortsen. Edith schroomde duisternis noch regen, maar spoedde zich door een nauwe, ziekelijk riekende straat, die namelijk de naaste weg vormde naar de pastorie. Dronken mannen en vrouwen waggelden haar voorbij, maar zij sloeg geen acht op hen, gewoon als ze zulks was in de groote Engelsche zeehaven waar zij woonde. Een licht brandde nog in de pastorie, alzoo zij haaste zich de stoep op, en trok aan de bel. Een dienstmeisje opende haar, en zij vroeg of de dominé thuis was. Het antwoord was bevestigend, en zij werd naar een kleine wachtkamer gebracht.

Spoedig verscheen de eerwaarde. Edith kende hem ternauwernood, aangezien zij slechts zeer zelden bij hem ter kerke kwam. Hij ontmoete haar met een glimlach, eigen aan predikanten, en het meisje bemerkte dat in zijn kin een kuiltje was. Hij bleef staan om op haar boodschap te wachten.

„Ons kleintje is zeer ziek,” stamelde ze, „en is nog niet gedoopt. Zou u niet willen komen er daar voor zorgen, meneer?”

„Ik — ik — hoe is uw naam, mijn goede vrouw?”

„Ik ben Edith Dexter — John Dexter's dochter.”

„John Dexter?”

„Ja. U moogt hem wel niet kennen, maar —”

„Ja, ik herinner mij hem. Hij is niet —”

„Neen; hij behoort niet aan uwe kerk,” antwoordde het meisje, vermoedende wat des leeraars pauze bedoelde. „Hij behoort heelemaal niet tot een kerk; maar moeder was een lid van uwe afdeeling. Gij herinnert u haar, meneer? Omreden zij het mij gevraagd heeft, ben ik tot u gekomen. Het kleintje leeft niet lang meer, en ik heb nagelaten het te laten doopen. U ziet —” vervolgde zij met haast, wijl ze zag dat de glimlacht van zijn eerwaarde veranderde in eene uitdrukking die op fronsen geleek — „u ziet, ik ben niet een geregelde kerkgangster, en zodoende, in onze moeiten, vergat ik de kleine mede ter kerke te nemen; maar ik zal nu in 't vervolg komen, meneer.”

„Gij zijt zeer nalatig geweest,” zeide hij, „door de zaligmakende genade van het evangelie aan een hulpeloos wicht te weerhouden.”

„Ja; allicht wel; maar daarom —”

Zij wist nauwelijks wat te zeggen, en haar woorden eindigden in een snik. De predikant ging naar het raam en keek naar buiten. De regen sloeg tegen de ruit. Hij zag op zijn uurwerk.

„Vanavond is het al te laat,” zei hij, „en ik heb veel te doen; een aantal bezoeken nog te maken voor morgen, maar ik zal komen, zoo spoedig als mogelijk is.” Hij schreef haar adres op, en zei haar goeden avond.

Zij spoedde zich naar huis door de duisternis en regen. Jennie was heldhaftig bezig om wakker te blijven, en het kleintje lag nog zooals zij het had neergelegd. Het jonge meisje spreidde haar omslagdoek

over een stoel bij het vuur in den haard, en nam het kleintje op. Het opende even de oogten als scheen het haar aan te zien, maar lag heel stil.

„Mijn liefje, mijn kleintje!” kreunde ze, zooals een moeder zou doen. „Lief klein broertje, blijf bij ons! Wij zouden zoo graag een broer willen hebben die opgroeit tot een man. Baby, lieve, lieve —.” Zij lichte het kleine ding op, en drukte haar lippen op zijn wang. „Welke naam zullen wij je geven? John; naar vader, of Paul? Jennie, hoe zullen wij klein broertje noemen?” Maar Jennie was vast in slaap.

Buiten werden de geluiden zwakker, de stad zelve nam de rust aan van het middernachtelijk uur. De regen viel nog steeds, en een wind van de zee huilde om de vensters. Edith deed wat brandstof op den haard, en schoof haar stoel nader. Ze probeerde de kleine te voeden met een lepel, maar hij antwoordde niet op de liefkoozende aanrakingen. Waarom kwam de dominé niet?

Lieve kleine! Wat een broos dingetje was het. Juist een bloem! dacht Edith. Waarom zou het ook gedoopt moeten worden? Zij had een flauwe herinnering van des leeraars gezegde dat de doop was voor de vergeving der zonden. Maar welke zonde had het kleintje gedaan? Wat voor slechts kon het hebben gedacht of gedaan in de enkele weinige dagen van aardsch leven? Moeder was echter een geloovige geweest, en zoo wanneer door de een of andere plechtigheid in dit leven, het kleintje een veiliger reis naar den hemel zou hebben om daar zijne moeder te ontmoeten, dan, met alle krachten, moest het gedaan worden. Iets toch mocht er in kunnen wezen, anders zou moeder niet zoo angstig verlangend dienaangaande geweest zijn. Voor haar zelve had zij zich niet veel met godsdienst bemoeid, in 't bijzonder niet sedert Paul Weldon godsdienstig van aard was geworden, en getracht had haar tot zijne bijzondere inzichten te bekeeren. Paul was gewoon haar te komen zien. Het scheen eene eeuw sedert zij ongenoege met hem had gehad, en hem had weggezonden. ofschoon het nog slechts een jaar geleden was. Hij, eveneens, was een zeeman, en de hemel wist in welk gedeelte van de wereld hij verblijf hield. Zeelieden gaan uit om de wereld te zien, terwijl de vrouwen thuis blijven in de enge straten van de met rook bezwangerde stad, haar leven verploeterende in de een of andere werkplaats of fabriek.

. . . . De klok sloeg twaalf.

Daar is de dominé! Neen, het was slechts een windvlaag. De waakster met haar kleine trachte het venster uit te zien, maar alles was nu stil. Zij wandelde zachtkens de vloer op en neer tot één uur toe, maar geen dominé kwam. Daarop zette ze zich neder bij de glimmende kolen. De kleine was koud; zijn kleine handen en voeten waren als ijs. Ze wreef hem zachtkens bij het vuur, maar het kind lag bewegen-

loos in haar handen. De zwakke ademhaling kon ternauwernood worden vernomen. De klok sloeg twee.

Hoe huilde de wind buiten! De uithangborden van de winkels op de hoeken der straten ratelden en knarsten! Een boot op de rivier signaleerde met schorre tonen haar komst in de haven. Jennie sliep geluidloos in den hoek. De kleine baby werd stiller en kouder, zoo mogelijk nog althans; dan trok het gezichtje zich even samen, een krampachtige beweging der kleine ledematen, en het lag slap en dood. Het meisje wist dat nu alles met „kleine broer” over was; zoo zij legde hem teeder in zijn kribbe, en spreidde het laken over zijn levenlooze gedaante.

Daarop was het inspannende streven gedaan, en Edith zonk in een stoel, haar verdriet uitsnikkende, tot de vroege uren van den naderenden morgen. Gevoegd bij al haar smart was nu een ander: zij was oorzaak dat het kind ongedoopt gestorven was. Zij had het nagelaten totdat het te laat was. Wat, zoo het in zijn zonden gestorven was, en nu buiten het bereik der zaligheid, buiten het bereik van zijn zalige moeder! En zij — zij was de oorzaak van zijne verdoemenis!

De dominé kwam toen het daglicht door het venster kwam kruipen. Hij verduidelijkte dat hij langer opgehouden was dan hij had verwacht.

„Het is nu te laat,” zeide zij, „het kind is dood.”

Hij stond en zag naar de zich afwendende jonge vrouw, en er was een mengsel van strengheid en medelijden in zijn blik.

„Gij heb een ernstigeen en heiligen plicht verzuimd,” zeide hij; „en nu moeten wij vertrouwen dat God erbarmen zal hebben.”

„In welk opzicht?” vroeg zij, onduidelijk slechts beseffende wat zij wenschte te weten.

„Wij zullen hopen dat de kleine een Uitverkoreu kind was,” antwoordde hij.

„En als hij dat niet was, wat dan?”

„Dat staat niet aan mij om te zeggen.”

„Meent u dominé, dat er eene mogelijkheid bestaat dat de zaligheid van mijn klein broertje voor hem verloren is? Hij, die onschuldig geweest is aan eenige zonde of verkeerdheid?”

„Wij zondigen allen en komen aan de zaligheid van den Heere te kort.”

„Maar hij was nog zoo klein — en hij leefde slechts veertien dagen — hij —”

„Er is geene zonde zoo klein of zij verdient verdoemenis. Kan ik u nog in eenig opzicht van dienst zijn?”

Edith Dexter stond op. Zij zag er niet slecht uit, ofschoon zij thans treurig gestemd was en door verdriet ternedergebogen. Zij richtte zich echter op, en hield het hoofd fier omhoog.

„Neen;” zeide zij, tartend, „u kunt mij niet helpen — nòch u, nòch uw godsdienst — een godsdienst welke onschuldige kinderen naar de hel verwijst. Neen, dank u!”

De predikant keerde zich naar de deur, poosde daar nog een oogeblik, en stapte dan naar buiten. Toen hij weg was, ging het jonge meisje naar het doode kind, lichte het laken op, en betaste zachtkens zijn koude wangen. Dan legde zij het laken er weer over. Zij sloot de deur en blies de lamp uit. De regen had opgehouden, en de wolken joegen in snelle vaart voor de wind uit, hoog op in de lucht. Edith legde zich naast haar zuster neer, trok teeder het hoofd van de slaapster tegen het hare aan, en hield zich doodstil. Kort daarna was zij eveneens vast in slaap. (wordt vervolgd.)

PROGRAMMA DER AANSTAANDE GONFERENTIE-DAGEN.

In aansluiting met ons voorloopig bericht in het vorige nummer, hebben wij het genoegen onzen lezers mede te deelen dat wij de eer zullen genieten ter gelegenheid van de aanstaande conferentie, Apostel Hyrum M. Smith, president der Europeesche zending te Liverpool, met ons te hebben.

Voor die gelegenheid is er eene reeks van vergaderingen georganiseerd, waarvan wij onderstaande het programma onzen lezers aan bieden.

Dinsdag 7 Juli, 's avonds 8 uur, openbare vergadering te Groningen in het „Concerthuis”, Poelestraat.

Woensdag 8 Juli, 's avonds 8 uur, openbare vergadering te Apeldoorn in de bovenzaal van de „Openbare leeszaal”.

Donderdag 9 Juli, 's avonds 8 uur, openbare vergadering te Amsterdam, zaal in de Wittenstraat 109.

Vrijdag 10 Juli, 's avonds 8 uur, openbare vergadering te Dordrecht, zaal in de Museumstrant 21.

Zaterdag 11 Juli, 's morgens 10 uur, Priester-vergadering te Rotterdam, voor de zendelingen, in de zaal St. Janstraat 15, terwijl 's avonds 8 uur een concert zal worden gegeven door het Rotterdamsch zangkoor, toegankelijk voor zendelingen, leden en uitgenoodigden.

Zondag 12 Juli, openbare vergadering te Rotterdam om 10 uur 's morgens, in de zaal St. Janstraat, 's middags 2-, en 's avonds 7 uur, in het gebouw het „Nut”, Oppert 81.

Maandag 13 Juli, Priester-vergadering voor de zendelingen om 9 uur 's morgens, en om 2 uur 's middags, in de zaal St. Janstraat 15.

Pres. Hyrum M. Smith zal al de bovengenoemde vergaderingen bijwonen.

De vergaderingen te Rotterdam op Zondag 12 Juli, zullen als gewoon opgeluisterd worden door muziek en zang van het Rotterdamsche zangkoor, met medewerking van onderscheidene solisten enz.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

WAT BAAT HET U NU, DAT GIJ DIT ALLES GELOOFT?

De Heidelbergsche Catechismus behandelt in eene serie verhandelingen, in de wandeling „Zondagen” genoemd, onderscheidene van de cardinale leerstukken der zoogenaamde Christelijke leer. Beginnende met uit een te zetten dat de mensch om „welgetroost zalig te kunnen leven en sterven” drie stukken te weten noodig heeft, namelijk eene kennis van 's menschen ellendigheid, van derzelve verlossing, en eindelijk van de dankbaarheid omtrent die verlossing, vraagt de opsteller in Zondag 23, vraag 59, „Maar wat baat het u nu, dat gij dit al gelooft?”

Het antwoord door den catechismus hierop gegeven, luidt: „Dat ik in Christus voor God rechtvaardig ben, en een erfgenaam des eeuwigen levens.” Tot staving van deze leer worden als bewijsgrond aangehaald, de volgende teksten, Col. 2: 10, „Gij zijt in Hem volmaakt, die het hoofd is van alle overheid en macht.” Rom. 4: 3, „Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.” Joh. 5: 24, „Die mijn woord hoort, en gelooft Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven.”

Ter voltooiing van het heele beeld is het noodig ook nog aan te halen de volgende vraag met het antwoord van bovenvermelden catechismus. Vraag 60 zegt, „Hoe zijt gij rechtvaardig voor God?”, en het antwoord luidt, „alleen door een oprecht geloof in Jezus Christus; alzoo dat, al is het, dat mij mijn geweten beklaagt, dat ik tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd heb en geen derzelve gehouden, en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben, nochthans God, zonder eenige mijner verdiensten, uit loutere genade,¹⁾ mij de volkomene genoegdoening, en gerechtigheid van Christus schenkt en toerekent, evenals had ik nooit zonde gehad noch gedaan, ja als had ik ook al de gehoorzaamheid volbracht, die Christus voor mij volbracht heeft, zooverre ik zulk eene weldaad met een geloovig hart aanneem.” Tot staving van een en ander worden hier wederom onderscheidene schriftuurplaatsen aangehaald, als Rom. 3: 28, Rom. 3: 10, Rom. 7: 15, enz., hoofdzakelijk er op neer komende den indruk te verwekken als werd de mensch enkel zalig omdat hij geloofd heeft, niettegenstaande hij in geen enkel opzicht rechtvaardig te noemen viel.

¹⁾ De spatiëring in van ons.

Voor de lezers der Ster zal het onnoodig zijn te zeggen dat al deze teksten, hoewel woordelijk juist weergegeven, in den zin waarin ze hier worden gebezigd, totaal uit hun verband zijn gerukt. Wij merken bij der secten leeringen altoos weer hetzelfde verschijnsel op, namelijk dat de leer niet is ingericht naar aanleiding van de uitspraken van het Godswoord, en in overeenstemming met datgene wat door hen wier woorden worden aangehaald, geloofd werd, maar daarentegen dat die uitspraken verwrongen worden om te passen in het stelsel der geloofsleer welke nu eenmaal op den voorgrond is geschoven geworden. Met andere woorden, in der secten leere is niet éérs^t de Bijbel geweest, en daarna de leer, maar uit de verkondiging der denkbeelden van de Apostelen enz, voor de secten die zonder openbaring leven, en zonder den Geest welke alleen in staat is de dingen daar geschreven te verduidelijken, een chaos, — is eene meening gevormd, welke, eenmaal gevormd zijnde, trots alles verdediging behoeft, ook al leidt het doorvoeren daarvan tot de zotste en zonderlingste resultaten.

Alleen door het geloof gerechtvaardigd! Stel nu twee menschen, waarvan de een wel en de andere niet gelooft; geloof beschouwd in den engen zin des woords zooals in de Calvinistische geloofsleer dat steeds wordt voorgehouden. De een gelooft wèl dat de Bijbel Gods woord is, dat Christus er geweest is, dat Hij de Zoon van God was, dat Hij opgestaan is, dat Hij ten hemel is gevaren, dat Hij wederkomen zal, dat de Heer door Hem de wereld oordeelen zal, enz. Meer nog, hij gelooft zelfs dat hij — de mensch — zondig is, en verdoemd, dat hij schuldig is voor God, dat hij van den avond tot den morgen, en van den morgen tot den avond, steeds weer opnieuw zijnen weg voor het Goddelijk Opperwezen bedorven heeft, en, kortom, alles wat in den regel door hen die wij gewoon zijn met den naam „geloovigen” aan te duiden, geloofd wordt. Verder doet hij echter niets. Geene pogingen worden aangewend om dat leven, waarvan getuigenis is gegeven dat het voor God verdoemelijk was, dat het doorploegt was met booze en verkeerde daden, geïnspireerd door het hart wat ten booze neigde, geene pogingen zeggen wij, worden gedaan om hierin verandering te brengen. En nu die andere, welke van dit alles niets gelooft. Die niet gelooft dat de Bijbel Gods woord is, niet dat Christus bestaan heeft, en zoo Hij er wel geweest is, dan slechts een gewoon mensch was, met gewone eigenschappen als elk ander mensch, en Hij dus bijgevolg niet is opgestaan, niet is ten hemel gevaren, niet wederom komen zal. Die verder niet gelooft dat de mensch zondig is en verdoemd, dat hij schuldig is voor God, enz. Ook deze mensch doet niets anders dan zijne dagelijksche verplichtingen, hem door de algemeen erkende zedewetten der volkeren opgelegd, te vervullen. Kortom, de laatste is dan datgene wat gewoonlijk een „ongeloovige” wordt genoemd, en de eerste zooals

gezegd, een „geloovige.” Waar ter wereld kunnen wij nu zien het verschil, het aan de zijde van den geloovige, meerderwaardige verschil in persoonlijkheid? Waar de meerdere deugd, wat ten slotte toch de drijfkracht dient te zijn van elke overtuiging? Nergens immers. Vandaar dan ook, dat al geloofden wij alles wat geschreven is in den Bijbel, ja zelfs alles wat de Heidelbergsche catechismus ons belijft voor te houden om te gelooven, dan nog zou ons zulks niet de minste nuttigheid geven. Want, de drijfkracht, die aan het geloof slechts waarde kan verleen, ontbreekt.

Geene baat, hoe ook, zal het geven dat wij gelooven, zoo dat geloof ons niet inspireert tot bekeering. Zoo dat geloof niet de bron is waaruit de vruchten, welke alleen waarde hebben, voort zullen spruiten. Geloof op zich zelve heeft geene waarde. Wij zien dat uit hetgene wat Jakobus zegt aangaande „geloof alleen.” „De duivelen” — zoo zegt hij, — „gelooven ook dat God een eenig God is, en zij sidderen.” Alleen gevolgd door werken heeft ons geloof in al die dingen waarde. Mattheus, de Heer sprekende invoerende, verhaalt ons, dat Hij zeide, „Niet een iegelijk die tot Mij zegt: Heere! Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil mijns Vaders die in de hemelen is.” (Matt. 7:21.) Joh. 7:17 leest als volgt: „Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of ik van mijzelf spreek.” In het veertiende hoofdstuk, het 21ste vers van denzelfden Johannes, hooren wij den Heere zeggen, „Die mijne geboden heeft en de zelve bewaart, die is het die mij lief heeft.” Paulus zegt tot Titus in hoofdstuk 3:8. „Dit is een getrouw woord, en deze dingen wil ik dat gij ernstiglijk bevestigt, opdat degenen die aan God gelooven, zorg dragen om goede werken voort te staan.” Nogmaals zegt Jakobus, hoofdstuk 1:22, „En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelfen met valsche overleggingen bedriegende,” en hij vervolgt in de volgende verzen, „Want zoo iemand een hoorder is des Woords, en niet een dader, die is een man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in eenen spiegel. Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten hoedanig hij was. Maar die inziet in de volmaakte wet die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, zeg ik, zal gelukkig zijn in dit zijn doen.” „Wat nuttigheid is het, mijne broeders,” zegt dezelfde Jakobus, indien iemand zegt dat hij het geloof heeft, en de werken niet heeft? Kan dat geloof hem zaligmaken?” (Jak. 2:15.)

Natuurlijk niet, is het antwoord. Geloof alleen kan niets doen. Geloof is enkel het uitgangspunt. De grond enkel waarop de daden dienen gebaseerd te zijn, omdat geloof het eenige is in heel de wereld wat inspireeren kan tot het doen van Gode welgevallige zaken. Brengt

een ongeloovige goede werken voort, zooveel te beter voor hem. Hij zal zijn loon hiervoor geenzins missen, en de geloovige welke dezelfde werken heeft voortgebracht, zal niet het tiende deel van de gelukzaligheid kunnen ondervinden welke de ongeloovige ontvangt, omreden zijn geloof hem verplichte tot het voortbrengen van véél meer en véél grootere daden. De minderwaardige heerlijkheden, weliswaar door de voorzienigheid des Heeren toebereid voor hen die daar deel aan zullen hebben, zullen voor den geloovige, voor hem die het evangelie heeft gekend, en die geweten heeft dat dat evangelie hem tot de stipste gehoorzaamheid verplichte, een hel wezen wanneer hij daarin zal moeten verblijven, wijl hij aan de eindpaal mocht blijken niet waardig te zijn bevonden opgenomen te worden in de celestiale of grootste heerlijkheid, door den Heer bereid voor hen die Hem vreezen en die Zijne geboden wilden onderhouden.

Dat baat het ons, dat wij dit alles gelooven: dat wij, door het geloof in het verzoeningswerk van Christus als uitgangspunt kiezende, dat geloof den wortel doen zijn van het betrachten der hoogste deugden door God aangewezen, en die te bereiken vallen door gehoorzaamheid aan de wetten en instellingen van het Evangelie, in deze, de laatste dagen, opnieuw van den hemel verkondigd.

DE LIEDEREN VAN WEETNIEWA.

Fantasia... of wát?

U kent zusters Sombroog en Blijglaat, niet waar? U móet ze kennen, onverschillig wáar u woont; zoo niet, dan weet u wel wie ze zijn na lezing van het onderstaande. Niet lang geleden was ik getuige van een levendig onderhoud tusschen die twee en nu heb ik getracht een en ander op het papier te stellen, zoodat de lezers en lezeressen van de STER er ook van zullen weten. Zuster Sombroog, altijd erg zwaar op de hand, blokte weer over iets: ditmaal was het over het vertalen van Engelsche stukken in het Hollandsch.

„Ik begrijp maar niet”, sprak zij, „dat ze dat zoo verschillend doen, de een zus, de ander zóó. Ik kèn geen Engelsch, nu ja, een paar woordjes: y e s en n o, dat beteekent niets. Maar ik weet dan toch dat y e s ja is, en n o neen. Waarom zetten ze niet ieder woord zóó over, dan hadden wij geen twee of meer vertalingen”.

„Versjes ook?” vroeg zuster Blijglaat schalks.

„Versjes...? Nu, die misschien niet, die moeten rijmen, maar openbaringen, bij voorbeeld, daarbij komt het er toch nauw op aan en moesten wij eigenlijk precies woord voor woord weten....”

„Kunnen niet twee woorden hetzelfde zeggen?”

„Bij voorbeeld?”

„Bij voorbeeld dit: u heeft toch wel eens van een r o s gelezen,

dat paard beteekent. Sommige dichters spreken van genet en bedoelen hetzelfde dier! En als ze voor de afwisseling van „vurige draver” en „vlugge viervoeter” spreken, weet u óók wel wat ze bedoelen.”

„Nu ja, maar dat behoeft toch niet!”

„Toegegeven dat het niet altijd behoeft, maar wat is ten slotte de hoofdzaak? Dat wij een denkbeeld krijgen, niet waar? Ik versta Engelsch en Hollandsch en krijg in beide talen denkbeelden. En zelfs op andere manieren worden ze verwekt — bij u ook!”

„Bij mij?”

„Zeker! U gaat naar de vergadering en hoort het orgel een bekende wijs spelen. Terstond denkt u aan het lied dat op die wijs gezongen wordt; bij voorbeeld: „Eere den man, die spreekt met Jehova!” Dat zegt in het Hollandsch niet precies hetzelfde als in het Engelsch en ik vertrouw dat de Fransche en Duitsche overzettingen ook wel hier en daar een weinig afwijken van de oorspronkelijke bewoordingen. Maar de bedoeling is daar; wij huldigen Gods Profeet! Twee overzettingen in dezelfde taal kunnen zelfs beide tamelijk nauwkeurig zijn, dat is: beide den geest van het oorspronkelijke weergeven en toch naar den letter verschillend zijn. A-propos, heeft u de liederen wel eens gehoord, die wij in Weetniewa zongen?”

„In Weetniewa?”

„Ja, daar woonde ik vroeger. Wij hadden daar een kleine Hollandsche kolonie in een Amerikaansche omgeving. De zendelingen spraken natuurlijk niets dan Engelsch, maar wij vertaalden sommige liederen en zongen ze in onze moedertaal. Hier is er een:

De morgen daagt, de nacht verdwijnt,
Zie hoe zich Zions vaan ontwond!
Een glorierijke dag verschijnt
Vol majesteit op 't wereldronde!

Hier is een ander:

Wij danken U, Heer, voor een Ziener,
Die heden ons voorgaat en leidt!
Wij danken voor 't Heil-Evangelie,
Welks gloed ons verlicht en verblijdt!
Wij danken voor iederen zegen,
Waarmee Gij begunstigt ons lot;
Wij volgen met liefd' Uw geboden
En achten Uw dienst een genot.

U begint mij te begrijpen, niet waar?”

„Ja . . . maar als nu een lied een openbaring is, wat dan?”

„Wat bedoelt u?”

„O, mijn Vader” bij voorbeeld, die heerlijke openbaring aan zuster Snow, die kan toch niet zomaar veranderd worden?”

„Waarom niet? Kan de letter niet verschillen en de geest niet-temin één en dezelfde zijn? Maar U spreekt daar van een openbaring, aan zuster Snow gegeven. Dat is niet heelemaal juist. Het lied is een openbaring, maar het licht dat het spreidt over zekere leerpunten kwam door middel van den Profeet Joseph Smith, niet door middel van zuster Snow. Eliza R. Snow was een dichteres, zij heeft het lied gedicht, de geopenbaarde waarheid in poëtischen vorm gegoten, dáárvoor danken wij haar, niet voor de openbaring. Maar hier is de vertaling, die wij in Weetniewa zongen. Luister en oordeel zelf.

O, mijn Vader, die in sfeeren
 Wooont van heerlijkheid! Wanneer
 Zal ik tot U wederkeeren,
 Uw gelaat aanschouwen weer?
 In Uw woning, zoo geheiligd,
 Heeft mijn geest zich eens verblijd!
 'k Smaakte, door Uw zorg beveiligd,
 Daar mijn eersten kindertijd!

'k Werd door U naar d' aard gezonden
 Met een wijs en heerlijk doel:
 Maar geen heugnis is verbonden
 Aan 't verleên, in 't aardsch gewoel;
 Tòch — een heimnisvol gefluister
 Daalt somwijlen tot mij neer:
 „Vreemdling”, zegt het, „eens in luister
 Woondet gij in hooger sfeer”.

'k Leerde „Vader” U te heeten
 Door Uw' goeden Geest voorheen,
 Maar de sleutel van het weten,
 Nu hersteld, gaf pas de reên!
 Zijn omhoog geen ouderparen?
 O, dat schokt het hart eens kinds!
 Waarheidslicht doet mij verklaren:
 „Ik heb óók een Moeder ginds!”

Als ik straks dit oord ga groeten,
 Als mijn lichaam keert tot slijk,
 Mag ik dan U weer ontmoeten
 Vader, Moeder, in Uw Rijk?
 Als mijn taak eens naar behooren
 Is volbracht in 't aardsch gedruisch,
 Zij mij dan een plaats beschoren
 In Uw eeuwig Ouderhuis!”

„Ik begin u te begrijpen! Die overzetting is verschillend van onze

gewone en toch is 't hetzelfde lied! Maar zooeven schoot mij ons achtste geloofsartikel te binnen: „Wij gelooven in den Bijbel als het Woord van God in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is.” Hoe denkt U dáárover?

„Dat beschouw ik in hetzelfde licht. Er zijn natuurlijk o n n a u w k e u r i g e en f o n t i e v e overzettingen — dat is een andere zaak! Maar twee vertalingen kunnen in woordenkeus verschillen en toch denzelfden geest ademen. Wat zijn de vier Evangeliën anders dan vertolkingen van een meesterwerk: Christus' leven en lijden. Mattheüs vertolkt het zns en Markus zóó. Lucas, de nauwkeurige medicijnmeester, doet het weer anders dan die twee. En de Apostel der Liefde — Johannes — geeft nóg een andere weergave! Maar àllen trachten het doen en laten des Heeren in woorden weer te geven, en als wij naar den geest sporen, vinden wij hem wel! Zoek den geest van het geschrevene, zuster Sombroog! Natuurlijk moeten wij heel nauwkeurig trachten te worden in onze woordenkeus. En hier kunnen u en ik nóg o zooveel leeren! Maar de bedoeling is het voornaamste. Wij noemen het Evangelie: de „Blijde Boodschap”, de „Eeuwige Waarheid”, het „Heillicht” en zoo voort, maar de hoofzaak is: is dit Evangelie ons een kracht Gods tot zaligheid geworden? Dáár komt het op aan! Dát hebben de liederen van Weetniewa mij geleerd, toen ik ze later vergeleek met andere overzettingen”.

De hemel zegene zielen als zuster Blijglaat en geve dat hun aantal vermeerdere! De Sombroogen in hun geürm stooten zich aan allerlei steenen, terwijl de Blijglaten van diezelfde steenen voetsteunsels maken bij hun klimmen naar hooger en ruimer sferen! Salt-Lake-City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

LIEFDE IS DE VERVULLING DER WET.

Petrus vermaant, „Maar vooral hebt vurige liefde tot elkander.” Vóór alles. Johannes gaat nog verder, en zegt, God is liefde.” Paulus zegt waarergens anders, „Liefde is de vervulling der wet.”

Hebben wij er ooit over nagedacht wat daarmede wordt bedoeld? In die dagen waren de menschen hunnen weg naar den hemel uitwerkende door de tien geboden te onderhouden, alsmede de honderd en tien anderen die zij daaruit hadden gefabriceerd. Christus zeide, „Ik zal u een eenvoudiger weg toonen. Als ge slechts één ding doet dan zult gij die honderd en tien andere dingen eveneens doen, zonder er bij te denken. Als ge liefhebt, dan zult ge, onbewust, de geheele wet vervullen. Neem een van de geboden, „Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.” Als iemand God liefheeft, dan zult ge niet noodig hebben hem dat te vertellen. De liefde tot God is de vervulling van dat gebod. „Gebruikt Zijnen naam niet ijdelijk.” Zou iemand er ooit over denken Zijnen naam ijdel te gebruiken, zoo

hij Hem liefhad? „Gedenkt den Sabbatdag, dat gij dien heiligt.” Zou hij niet blijde zijn om één dag van de zeven te hebben om meer in het bijzonder te kunnen wijden aan het voorwerp zijner liefde? De liefde zou al deze wetten, met betrekking tot God, vervullen, en evenzoo wanneer hij de menschen liefhad, zoudt ge er nimmer over denken hem te zeggen dat hij zijne ouders zou moeten eeren. Nooit zou hij iets anders kunnen doen. Belachelijk zou het zijn hem te zeggen niet te dooden. Ge zoudt hem enkel kunnen beleedigen, zoo ge hem aan zoudt raden om niet te stelen, — hoe zou hij kunnen stelen van hen die hij liefhad? Overbodig zou het zijn hem te verzoeken geene valsche getuigenis te spreken tegen zijnen naaste. Als hij hen, — zijne naasten — lief had, dan zou dat het laatste ding zijn wat hij deed. Nimmer zoudt ge er over droomen zelfs, hem aan te sporen niet datgene te begeeren wat zijns naasten is. Hij zou liever hebben dat zij het bezaten dan hij zelf. Op deze wijze is de „liefde de vervulling der wet. *„The Greatest Thing of the World.”*”

De gelooven der vaderen schijnen omgegoten te zijn in andere vormen, en geschikt gemaakt voor een bekrompen sfeer van verstandelijke ontwikkeling; ze schijnen samengesteld uit stoffen die te veel gegoten ijzer gelijken, zonder voldoende veerkracht om zich uit te kunnen zetten, en gelijken trap te kunnen houden met het zich verbreedende verstand en intellect, en te groeien met den vooruitgang der nimmer stilstaande beginselen der eeuw.

Om deze reden breken de bekwame geesten der eeuw zich los van de oude ankers, en trekken zij zich terug van de vastgestelde en vereerde, maar niettemin verouderde stelsels, en de maatschappij wordt opgebroken en geworpen in een chaos van verwarde, ontbonden, „persoonlijke beschouwingen,” zonder eenigen standaard of vereenigingspunt, als gevolg waarvan deze verwarde massa, deze atomen van gedachten, zich niet kan vereenigen en hervormen naar de toestanden en omstandigheden van het heden.

Vrij gevolgd naar het Engelsch.

INHOUD.

In den mond der getuigen Blz. 193	Wat baat het u nu, dat gij
„Een klein kind zal hen	dit alles geloof? . . . „ 201
leiden.” . . . „ 196	Deliederen van weetniewa „ 204
Programma der a.s. Con-	Liefde is de vervulling
ferentie-dagen . . . „ 200	der wet „ 207

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.